

КЕРЕЛИН СПАРКС

Коледно желание

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ПЕТА

ТИАРА БУКС
София
2014

Kerrelyn Sparks

ALL I WANT FOR CHRISTMAS IS A VAMPIRE

Copyright © 2008 by Kerrelyn Sparks

Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.

All rights reserved

© Димитрия Петрова, превод от английски, 2014

© Милена Цветанова, оформление на корица, 2014

© Яна Иванова, редактор, 2014

© Тиара Букс, 2014

ISBN: 978-954-2969-29-7

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

Коледно желание

Керелин Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ПЕТА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София



Глава 1

Въздухът кънтеше от ръмженето на бас китара и необузdana похот. Той бе дошъл на правилното място.

Иън МакФий премина през обновеното хранилище, стъпките му съвпадаха с ритъма на барабаните. *Палави дяволи* бе най-доброто място да си намери жена, за което можеше да се сети. Нощният клуб бе пълен с такива; всичките красиви и... вампири.

Ярочервени и сини лазерни светлини се кръстосваха тук-там, подчертавайки прилепналите рокли на дамите, които кършеха тела в танци близо до сцената. Те се движеха в такт с музиката, като разбунтувано море при прилив и той бе повлечен към тях сякаш от подводно течение.

Един от червените лазери мина покрай Иън и освети лицето му, заслепявайки го за няколко секунди. През него премина вълна от паника. Ами ако нито една от дамите не го харесаше? Ако бе преживял дванадесет дни в агонизиращи болки, за да изглежда по-възрастен и... грозен?

Тъй като бе вампир не можеше да види новото си лице в някое огледало. Присъстваше на няколко от дигиталните снимки от сватбата на Жан-Люк или поне така си мислеше. Не можеше да се разпознае в непо-

знатия мъж от снимките. Хедър го бе убедила, че изглежда добре, но тя бе толкова щастлива булка, че мислеше всичко за красиво в онзи ден.

Зрението на Иън се приспособи към светлината и той осъзна, че моментният му пристъп на паника е бил ненужен, тъй като нито една от дамите не гледаше към него. Всички бяха обърнати към сцената и сезираха в танцъора, който вървеше наперено по сцената с индианска бойна украса на главата си. Бойните краски по обезкосмените му гърди изобразяваха стрелка, сочеща надолу, където стратегически поставени орлови пера скриваха „семеините скъпоценности“.

Иън пое дълбоко дъх и прецени ситуацията. Вярно бе, че дамите не го бяха забелязали, но той все още не се бе опитал да привлече вниманието им. Девоичките определено бяха в похотливо настроение, така че шансовете му бяха добри. Време беше да постави новото си лице на изпитание.

Приблужи се към тълпата. Какво трябваше да каже сега? Жан-Люк успешно бе ухажвал Хедър с чар и остроумие. Реши да пробва по същия начин.

– Добър вечер, дами.

Тътенът на музиката бе толкова силен, че само две вампирки го чуха. Те обърнаха глави и смело го огледаха.

– Не е лош – извика едната на другата.

Иън им отправи усмивка, която се надяваше да е чаровна, макар че устните му трепнаха леко, когато забеляза, че второто момиче е с черно червило. Предполагаше, че модерните девойки го мислят за привлекателно, но на него му напомняше за бубонната чума.

– Готин килт – извика момичето с черното червило.
– Сладки колене.

– Ти не си ли танцьор? – обади се първото момиче.

– Не. Позволете ми да се представя. Аз съм Иън Мак...

– О, помислих си, че килтът е част от костюма ти! – изсмя се първото момиче. – Наистина ли се обличаш така?

Тази с черните устни се присъедини към смеха на приятелката си.

– Трябва да видим повече от сладките ти колене!

Иън се поколеба. Нуждаеше се от остроумен и чаровен отговор.

– Сигурен съм, че това може да се уреди.

За съжаление, опитът му за флиртуване остана незабелязан. Внезапно избухване на силни писъци разсея двете момичета и те се обърнаха към сцената. Навсякъде хвърчаха пера, а тълпата жени подскачаха нагоре-надолу, устремени да хванат някое за сувенир.

– Прощавайте – Иън се опита отново да привлече вниманието на двете момичета. – Мога ли да ви взема по едно питие?

– Това е мое!

Момичето с черните устни бутна другото настрана, за да може да хване едно перо. Иън отстъпи назад, ужасен от това как дамите се блъскаха една друга. Погледна към сцената и преглътна. За бога, жените отскубнаха перата от танцьора сякаш той бе някоя кокошка. Тези съвременни девойки бяха по-агресивни, отколкото си мислеше. Когато дойде, за да открие своята половинка, предполагаше, че той ще бъде ловецът.

Иън се отдръпна назад, за да се предпази от обезумелите, скубещи пера жени. Може би бе въпрос на време. Да, времето бе много важен елемент, когато ловуваш. Щеше да седне някъде и да чака подходящия

момент. Рано или късно танцьорът щеше да си вземе почивка и тогава може би щеше да бъде по-лесно да впечатли дамите.

А докато чакаше, щеше да подсили нервите си с едно питие. Той се запъти към бара. Беше измислил всичко. Търсеше момиче, което бе честно, лоялно, красиво и умно. В този ред. И, разбира се, трябваше да бъде лудо влюбена в него.

Последната част бе малко сложна. Как щеше да накара идеалното момиче да се влюби в него? Съмняваше се, че предполагаемо сладките му колена ще бъдат достатъчни.

Жената зад бара държеше телефон до ухото си, а с другата ръка се опитваше да заглуши силната музика.

– Разбира се, ще продължа да говоря. Значи сте от Калифорния? Боже, това е доста далече.

До нея се материализираха две млади дами. Бяха използвали гласа на барманката като маяк, за да се телепортират на точното място.

– Добре дошли в *Палави дяволи* – барманката се усмихна и затвори телефона. – Какво ще желаете за пиене?

– Два пъти Кръв Лайт – поръча едно от момичетата от Калифорния.

Тя затвори блестящия си, покрит с камъни телефон и го прибра в също толкова блестящата си чанта.

Второто момиче посочи към сцената.

– О, боже мой, той е толкова секси!

Момичетата забравиха напълно за напитките си, когато се запътиха към сцената.

Иън вдигна ръка за поздрав.

– Добър вечер, дами.

Те минаха покрай него, без да отлепят поглед от

танцуващия индианец, който бе останал само с две пера.

Иън въздъхна. Накъде бе тръгнал светът, щом един мъж с почтени намерения трябваше да се състезава със стриптийзър? Как можеше да впечатли тези съвременни девойки? Може би Ванда щеше да му даде съвет. С лилавата си щръкнала коса и кожените си дрехи, тя бе истинска съвременна жена. Доста преуспяла при това, след като вампирите се телепортираха от Западното крайбрежие, за да посетят клуба ѝ.

Иън се настани на един стол до бара и получи ослепителна усмивка от барманката. Мис Кора Лий Примроуз вече не носеше поли с кринолин и русата ѝ коса не бе на букли, но все още звучеше като южняшка красавица от времето на Гражданската война.

– Здравей – поздрави го тя. – Би ли искал да опиташ най-новия продукт от фюжън кухнята?

– Има нещо ново? – попита Иън, явно бе отсъствал прекалено дълго.

– Да. Нарича се Кървава бира. Синтетична кръв смесена с...

– Бира?

Кора Лий изглеждаше разочарована.

– Вече си я опитвал?

– Не. Просто налучках. Ще взема една чаша.

Иън извади пет долара от спорана си и ги остави на бара, докато тя напълни една чаша с кехлибарена течност. Ароматът на кръв и бира накара устата му да се напълни със слюнка. Все светии, бяха минали векове, откакто бе вкусвал бира за последен път.

– Заповядай – каза Кора Лий и постави чашата пред него.

Той отпи голяма глътка, след това облиза червени-

кавата пяна от устните си.

– Великолепно.

Тя се усмихна.

– Радвам се, че я хареса. Нов ли си в града?

По дяволите. Бе решил, че първоначалната ѝ усмивка означаваше, че го е познала, но не беше. Отпи отново от Кървавата бира, за да притъпи жегването. Кора Лий бе в харема на Роман в продължение на петдесет години, живееше в същата къща, в която бе живял и работил като охрана и Иън. Толкова много ли се бе променил?

– Това съм аз, Иън.

Сините ѝ очи се изпълниха с изненада.

– Иън?

– Да. Иън МакФий.

– Не може да си Иън. Той е момченце.

Мъжът погледна към чашата си. Истинско чудо бе, че не се бе побъркал, задето се отнасяха с него като с дете в продължение на пет века.

– Ти ме караше да ти помагам в затягането на корсета ти. Сигурно си мислила, че съм прекалено млад, за да гледам извивките на бедрата ти или начина, по който корсетът повдигаше гърдите ти...

– Какво?! Аз никога... – Кора Лий отстъпи назад.

– Не, не и с мен, това е сигурно.

Тя го погледна оскърбено.

– Никога не бих легнала с едно дете.

– Аз съм триста години по-възрастен от теб – изръмжа той.

Жената наклони глава, изучавайки го.

– Съгласна съм, че очите ти приличат страшно много на тези на Иън.

– Това трябва да е, защото аз съм Иън.

- Сигурен ли си?
- Разбира се, че съм сигурен. Кой друг мога да бъда?
- Тя го погледна подозрително.
- Само че... не си спомням да си бил толкова...
- Чаровен?
- Кисел – въздъхна тя. – Иън бе толкова учтиво и любезно момче. Аз наистина доста го харесвах.
- По дяволите, не съм умрял. Само изглеждам дванадесет години по-възрастен.
- Боже! Как го направи?
- Иън се поколеба. Лекарството на Роман бе една от най-големите им тайни.
- Беше от нещо, което... ядох. В Тексас.
- Нещо, което си *ял*? Ти си *искал* да изглеждаш по-възрастен?
- Да.
- Но защо би желал нещо толкова ужасно?
- Той стисна зъби. Да бъде хванат в капан в лицето на петнадесетгодишен в продължение на векове, бе жив ад. Ако Кора Лий не можеше да разбере това, е, той не се чувстваше задължен да ѝ обяснява.
- Може би просто съм искал да сваля някоя.
- Тя изпуфтя.
- А беше толкова приятно момче.
- Да.
- Той изпи остатъка от своята Кървава бира.
- Кора Лий го наблюдаваше намръщена.
- Ако си получил това, което си желал, тогава защо си толкова кисел?
- Не съм кисел!
- Изведнъж очите ѝ станаха огромни.
- О, схванах. Все още не си свалил някоя. Може би

мога да ти помогна.

По дяволите, той можеше да се справи сам с ловуването. Забеляза, че звукът на музиката е намален. Танцорът индианец бе напуснал сцената, а жените не ги свърташе на едно място. Нуждаеше се спешно от съвет.

– Ванда тук ли е? Трябва да я видя.

– Само минутка.

Кора Лий забърза към масата, където стоеше една вампирка и разговаряше с няколко клиенти.

– Памела! Никога няма да познаеш кой е онзи приятел там.

Да не би Кора Лий да се опитваше да го сватоса с лейди Памела Смайт-Уортинг? Не. Не, по дяволите. Виконтесата от Регентска Великобритания също беше в харема на Роман и петдесет години го бе гледала от високо с вирнат нос.

Лейди Памела се изправи и го огледа. Роклята ѝ с множество пластове в стила на регентството вече я нямаше. Тя бе приела съвременната мода и бе облечена с червена минипола и камизолка от черна кожа.

– О, боже, виж този опърпан стар килт. – Високомерният акцент на лейди Памела не се бе променил. – Това трябва да е още един варварин от Шотландия. Никой ли в онази ужасна страна не умира от естествена смърт вече?

Иън повдигна вежда. Тя би трябвало да знае, че той може да я чуе.

Кора Лий се ухили.

– Памела, това е Иън!

Тя изглеждаше учудена.

– Със сигурност се шегуваш. Много ще се засегна, ако си играеш с мен.

– Това е Иън – настоя Кора Лий. – Малко е пораснал.

– Със сигурност го е направил. – Памела го огледа.
– Това извиква въпрос, който е от голямо значение.

– Имаш предвид, как се е случило? – предположи Кора Лий. – Той ми каза, че е от нещо, което...

– Не. – Памела махна пренебрежително с ръка. – Въпросът е – тя се наведе по-близо до приятелката си – девствен ли е?

– За Бога! – изкиска се Кора Лий. – Спомена, че иска да свали някой.

– Хмм. – Памела потупваше с пръст по бузата си, докато обмисляше идеята. – Петстотингодишен девственник. Това може и да е интересно.

По дяволите. Можеше да се разчита на лейди Памела да го накара да се чувства като изрод от някой цирк. Иън ѝ обърна гръб и се запъти към офиса на Ванда.

– Ей! – Кора Лий премина на вампирска скорост и застана пред вратата. – Ванда се дразни много, ако я прекъснем, докато работи.

– Така е – добави лейди Памела и се приближи бавно. – Ванда е мозъкът зад този бизнес.

Тя приглади назад дългата си руса коса.

– Ние сме лицето.

– Със сигурност сме – каза Кора Лий и запърха с мигли.

– Поздравления – измърмори Иън.

Дали двете дами осъзнаваха, че току-що признаха, че са безмозъчни? Той безмълвно придвижи интелигентността от четвърто място в списъка си до номер три.

Кора Лий откряна вратата и надзърна вътре.

– Ехо, Ванда! Тук има някой, който е дошъл да те види.

– Най-добре да е някой сексапилен нов танцьор – изръмжа Ванда. – Този месец бизнесът запада.

– Това е страхотна идея! – каза Памела и се ухили на Иън.

Той влезе в офиса.

Ванда отмести поглед от екрана на компютъра си.

– Хубав костюм. Нека видим какво имаш под този килт.

– Боже! – възкликна Кора Лий и плесна с ръце.

– Идеално – заяви Памела, затваряйки вратата зад тях.

– Няма да се разголвам. – Иън скръсти ръце и се намръщи. – И това не е костюм.

– Ох, момичетата ще се влюбят в акцента ти. – Ванда се изправи за да го огледа. Бе облечена в обичайния си лилав прилепнал костюм с черен камшик, увит около кръста ѝ. – Ще ти трябва и прашка от същия плейд, за да е в тон с килта ти.

– С червен пискюл накрая – добави Кора Лий.

– Изумително – измърмори Памела.

– Можеш ли да накараш пискюла да се върти? –

Ванда завъртя пръст във въздуха.

Какви ги дрънкаха, по дяволите?

Иън пристъпи към приятелката си.

– Ванда...

– Ето, засрамахме горкото момче. – Памела се приближи до Ванда и прошепна: – Мислим, че е девствен.

Той се намръщи срещу тях.

– Ванда, не ме ли позна?

Тя се ухили.

– Скъпи, ако те бях срещала преди, нямаше да си девствен.

Памела се разсмя.

– Сега коя от нас ще има честа да го дефлорира?
– Може да теглим чоп – предложи Кора Лий.
– Няма да спя с никоя от вас – изръмжа той. – Ванда, това съм аз, Иън.
– Какво? – Ванда примигна, след това присви очи.
– Не, не мисля.

– По дяволите. – Той прокара ръка през дългата си коса и без да иска я поразпусна от кожената връзка, с която бе превързана назад. – Мислех си, че може да подстрижеш косата ми, както го правеше преди. И освен това... трябва да поговоря с теб.

– Иън? – Вадна се приближи до него, оглеждайки го внимателно. – Наистина ли си ти? Какво се случи?

– Аз знам! – обяви Кора Лий и размаха ръка във въздуха. – Ял е нещо.

– Ял си нещо?

Ванда го погледна съмнително.

– Може да схрускаш мен – прошепна лейди Памела, хвърляйки му съблазнителен поглед изпод мигли.

Кора Лий притисна пръсти към устата си и се изкикоти.

– Не мога да кажа повече по този въпрос – заяви Иън и посочи с глава към Кора Лий и лейди Памела.

Една тайна никога не би била в безопасност, ако я сподели с тях.

Ванда кимна бавно, след това погледна към двете блондинки.

– Вие двете, наглеждайте клиентите.

– Пфу! Ти просто искаш девственика за себе си – обяви лейди Памела и напусна стаята, следвана от Кора Лий.

Ванда затвори вратата, след това се върна обратно при Иън, усмихвайки се широко.

– Не мога да повярвам! Ти си пораснал. – Тя го прегърна. Преди бяха почти еднакво високи, но сега върхът на главата ѝ стигаше до брадичката му. – Какво, за бога си ял, че да пораснеш?

– Недей да казваш на никой, но пих от лекарството на Роман, за да остана буден през деня. Вземах го дванадесет дни и сега съм по-възрастен с дванадесет години.

Тя присви очи.

– Но сега си толкова по-голям и висок... сигурно е боляло.

Така беше.

Той сви рамене.

– Косата ми също порасна доста. Мислех си, че ще ѝ трябва подстригване.

Тя издърпа кожата ластик от опашката му и отстъпи назад, за да го поогледа.

– Не мисля, че късата прическа ще ти подхожда вече. Сега изглеждаш по-груб.

Груб? Като планински тиранин? Нищо чудно, че му беше много трудно да се бръсне. Винаги бе имал малка трапчинка на брадичката, но сега я усещаше по-скоро като проклет кратер. Кратер, който през половината време бе пълен с кръв. Бръсненето без огледало бе дяволски трудно.

– Косата ти ми харесва дълга. – Ванда заобиколи бюрото си и извади една ножица от най-горния шкаф. – Краищата са малко неравни, така че ще я оформя.

– Благодаря ти.

Иън седна на стола срещу бюрото ѝ.

Ванда извади една четка от чантата си и започна да разчесва заплетените краища. Иън затвори очи, наслаждавайки се на познатия допир. Тя бе подстригвала косата му през последните петдесет години и тогава

той ѝ бе споделял повече неща, отколкото на всеки друг, в това число Конър и Ангъс.

Не можеше да сподели с друг мъж, колко обезсърчен бе. Конър бе прекият му началник и жилав мъж, който щеше да вземе чувствата му за детско мрънкане. Ангъс МакКей бе начело на МакКей Секюрити енд Инвестигейшън и бе шеф на Иън. Той бе и този, който го бе спасил от сигурна смърт, като го бе превърнал във вампир през 1542 година. Но Ангъс се бе винил за това, че го бе хванал в капана на едно тяло и лице, които изглеждаха като на петнадесетгодишен. Не, той никога не би могъл да остави Ангъс да разбере, колко бе нещастен. Но Ванда го бе разбирала и бе пазила тайните му.

Ножиците изщракаха.

– Кога се върна в града? – попита тя.

– Тази нощ.

– Телепортира се тук от Тексас?

– Не. Бях в Шотландия.

– О. – Тя продължи да го подстригва. – Последно чух, че си в Тексас, за да охраняваш Жан-Люк.

– Там бях. Миналото лято.

Щракащите звуци се поколебаха за миг.

– Чух, че и Фил е там.

– Да.

Да не би Ванда да се интересуваше от Фил? Той бе от дневната охрана в къщата на Роман, когато харемът живееше там. Доколкото Иън знаеше, Фил се бе държал настрана от дамите. Това бе едно от важните правила на Ангъс. Един охранител никога не се обвързваше с тези под опеката му.

Ванда продължи с подстригването.

– И как е Фил?

– Добре.

Иън се запита дали тя знаеше за тайната на Фил.

– Ще се връща ли в Ню Йорк?

– Евентуално. Обучава един човек за дневна охрана на Жан-Люк.

Междувременно, Конър бе наел нов смъртен, на име Тони, да охранява къщата, докато двамата с Фил се върнат. Иън още не го бе срещал, но се чудеше дали този Тони също е шейпшифтьр.

– Какво прави в Шотландия? – попита Ванда.

– Нищо особено. След цялата тази работа с порастването, Ангъс настоя да си взема няколко месеца, за да... се възстановя.

– Значи наистина е било болезнено. – Тя се наведе над рамото му, за да го погледне. – Сега добре ли си?

– Да.

Това не бе съвсем вярно. Да порасне с повече от дванадесет сантиметра за по-малко от две седмици изискваше известно приспособяване. Трябваше да пие огромно количество синтетична кръв, за да изпълни вече голямото си тяло. Докато бе в Шотландия, се бе заел с поправянето на замъка си. Вечер помагаше в строителните работи и като резултат бе добавил мускули към новото си тяло. Но все още се препъваше от големите си крака и се порязваше, докато се бръснеше, особено около проклетия кратер на брадичката си.

– Добре съм.

Тя изсумтя подозрително, но продължи да го подстригва.

– Как беше в Шотландия?

– Добре.

Винаги бе въодушевен в първия момент, щом стигне до планините, защото това бе неговият дом и из-

пълваше душата му с покой. Но след няколко нощи осъзнаваше, че всеки смъртен, който бе познавал в миналото, е мъртъв. И тогава го налягаше самотата.

Ванда въздъхна.

– Усещам, че има още много неща, които не ми казваш. Мислех, че искаш да си поговорим.

– Аз говоря.

– Вечерите ми не са свободни, както преди. Сега имам бизнес за ръководене.

Иън замълча, вслушвайки се в щракация звук на ножицата. Как можеше просто да каже, че иска да открие истинската любов и да бъде неземно щастлив в един брак, който ще продължи с векове, и то при положение, че не бе сигурен как да го постигне?

– Как е бизнесът ти?

– *Добре*. – Тя хвърли ножиците на бюрото си и изтупа косата му с повече сила от необходимото. – Ще започнеш ли да говориш или да викам камшика си на помощ?

Той се ухили. Ванда обичаше да се прави на безпощадна, но само лаеше, без да хапе.

– Добре, ще говоря. Сега, с новото си по-възрастно лице, започнах да си мисля...

– Невероятно. И мозъкът ли ти порасна?

– Много смешно. Дойдох тук тази вечер, защото търся... – Той не можеше да каже думата *жена*. Ванда вероятно щеше да му се изсмее. – Имам кратер на брадичката си.

Тя избухна в смях.

– Това е трапчинка. – Ванда наклони глава, изучавайки го. – Притесняваш ли се за това как изглеждаш?

– Не, разбира се, че не – отвърна той и се размърда в стола си.

Тя се настани на ръба на бюрото.

– Никой ли не ти е казал как изглеждаш?

– Мъжете не говорят на подобни теми. Новата съпруга на Жан-Люк каза, че изглеждам... добре.

Ванда изсумтя.

По дяволите. Той си знаеше, че Хедър го бе излъгала.

Ванда поклати глава.

– Да кажеш, че изглеждаш добре е меко казано. Ти си направо прекрасен.

В сърцето на Иън се зароди надежда. Може би точната жена ще се влюби в него.

– Ти... нали не го казваш само за да бъдеш мила с мен?

– Някога да съм била особено мила?

– С мен да.

– Е. – Тя нагласи камшика около кръста си и го погледна ядосано. – Ти ми напомняше на най-малкия ми брат. Но предполагам, че вече не мога да се отнасям с теб като с дете.

– Съжалявам, че ти развалих забавлението – изръмжа той.

Тя се ухили.

– Много съм щастлива за теб, Иън. Сигурно ужасно много се вълнуваш, че си пораснал.

– Да.

Той забарабани с пръсти по облегалката на стола си. Усмивката ѝ се стопи.

– Не ми се струваш много развълнуван. Какво има?

– Сега, когато изглеждам по-възрастен... си търся...

– Какво?

– Жена.

Усмивката ѝ се изви.

– Е, това си е начало – каза тя, но изведнъж очите ѝ се разшириха изненадано. – О, боже мой, ти наистина ли си девствен?

– Не! Аз съм почти на петстотин години. За какво, по дяволите, ще чакам?

– Лейди Памела мисли, че е така. Ти не го отрече.

– Това не е нещо, което един мъж обсъжда пред хората. Твърде лично е.

Ванда се изкиска.

– Толкова си старомоден. Сексът не е нещо, от което да се срамуваш.

– Аз не... – Той не можеше да го отрече. Срамуваше се. – Не е сексът, разбираш ли? А начинът, по който трябваше да го получавам. Това... никога не го почувствах правилно.

Лицето на Ванда стана сериозно.

– Всички сме правили разни неща, от които се срамуваме, за да оцелеем.

– Това беше повече от срам. Аз не се държах почтено.

Никога не бе признавал това на някой.

– Какво си направил?

Иън събра дългата си до раменете коса отзад и я върза с кожения ластик.

– След като Ангъс ме превърна, той ми обясни как да си намирам храна. В замяна на кръвта, трябваше да доставям удоволствие на дамите и да се убедя, че са задоволени.

Ванда пое дълбоко дъх.

– На мен ми звучи добре.

Иън погледна настрани, засрамен.

– Аз не знаех как. Бях само на петнадесет, нали знаеш, така че отначало редовно посещавах някои бордеи,

за да мога да се науча. Аз... аз бях схватлив ученик.

– Това не е толкова ужасно.

– *Беше* ужасно, щом спрях да ходя по бордеите. Беше ми трудно да прелъстявам дамите, когато те си мислеха, че съм дете. Бях много гладен, така че използвах контрол над ума им и ги карах да мислят, че изглеждам по-възрастен. Оставях ги щастливи, но...

– Чувстваш се виновен?

Иън склочи ръце.

– Да. Мамех ги. Всяка връзка, която някога съм имал, бе изградена върху измама и заблуда. Не мога да си представя отново да премина през това.

– Разбирам.

Той се надигна в стола си.

– Сега за първи път през живота си, мога да бъда честен. Най-накрая мога да открия истинската жена за мен.

Ванда се усмихна.

– Тогава си дошъл на точното място. С твоето красиво лице няма начин да не ти излезе късметът тази вечер.

– Не търся свалка за една вечер. Прекарал съм векове в свалки за една вечер. Искам да открия истинската си любов. Копнея за същото щастие, което Роман, Ангъс и Жан-Люк намериха.

Усмивката на Ванда се превърна в гримаса.

– Значи си дошъл на грешното място. Дамите, които идват тук, обикновено не се интересуват от дългосрочни връзки.

Иън се отпусна назад в стола.

– Тогава как да я намеря?

– Може би мога да ти помогна. – Ванда стана от бюрото. – Самата аз се бях замислила да потърся ня-

кой свестен мъж за себе си, така че се присъединих към един сайт за запознанства. – Тя седна зад бюрото си, хвана мишката и кликна. – Това е най-нашумелият сайт за необвързани.

Иън се наведе над бюрото, за да може да види компютърния екран. Хвърли бегъл поглед на сайта *Свободни в града*, който се гордееше с повече от половин милион клиенти, всички живеещи в Ню Йорк.

– Това няма да ми свърши работа. Не мога да излизам със смъртна.

– Защо не?

– Казах ти. Отказвам да заблуждавам поредната жена, която ще ухажвам. Ще трябва да лъжа една смъртна, докато не се убедя, че може да ѝ се вярва. И тогава, когато разкрия истинската си същност, доверието ѝ в мен ще бъде изгубено. Това няма да проработи.

– Не съм съгласна. Получи се при Роман и Шана.

– Той не я ухажваше от самото начало. Просто се нуждаеше от зъболекар. Връзката им започна случайно. И повярвай ми, тя бе много разстроена, когато разбра истината.

Ванда сви рамене.

– Преживя го.

– Няма да лъжа жената, която ухажвам. Така че най-добре да е вампир. Тогава ще разбере всичко, през което съм преминал. Една смъртна никога няма да приеме спокойно начина, по който съм се отнасял с другите жени в миналото. И аз не бих я винил.

– Ако те обича, ще разбере.

– Решил съм. Искам единствено вампир.

Ванда въздъхна.

– Добре, но мисля, че така се ограничаваш.

– И трябва да пие от бутилка, да бъде честна, лоял-

на, умна и красива.

– Сега със сигурност се ограничаваш. – Ванда се намръщи срещу екрана. – За твое щастие има начин да се разбере, кой е вампир. – Тя кликна върху профила си. – Виждаш ли това?

Иън погледна към мястото, което му показваше.

Наслаждавам се пълноценно на живота си. (В)

– Всички вампири слагат по едно „В” в профилите си – обясни Ванда. – Това е тайният ни код, за да се информираме кои сме. Ако някоя те покани на среща и няма „В” в профила си, просто ѝ отказваш.

Сърцето на Иън заби по-бързо. Не така си бе представял търсенето на истинската си любов, но бе много по-добре от нищо.

– Това в действителност може и да проработи.

– Разбира се, че ще проработи. Тук има дигитална камера. – Ванда отвори едно чекмедже. – Ще те снимаме и ще направим профила ти. Ще отнеме няколко часа.

– Часа?

– Профилът е доста обширен. Трябва да напишеш и есе. – Лицето ѝ грейна. – Сетих се! *Аз* ще го напиша.

– Ти? Защо?

– Защото съм жена и знам какво иска да чуе една жена. Това е гениално!

Тя взе химикал и бележник.

Предложението ѝ бе доста примамливо, тъй като Иън си нямаше и идея какво трябваше да пише в едно есе.

– Запомни, че за мен е важно да е честно.

– Разбира се. Но бъди реалист, Иън. Не може да напишем в профила ти, че си на петстотин години.

– На четиристотин и осемдесет години съм.

Ванда потропваше с химикала върху тефтера и чакаше.

– Добре де – изстена той. – Може да кажеш, че съм на двадесет и седем.

– Страхотно. – Тя записа числото. – Колко си висок?

– Сто осемдесет и пет сантиметра. – Той се намръщи. – Да не забравиш да напишеш, че търся честна и лоялна жена. Умна и също така красива.

– Не се безпокой. Сега се усмихни и ми покажи тези трапчинки. – Ванда повдигна фотоапарата. – И не се притеснявай за нищо. Ще те направя неустоим.